

Marianne Gaardens prædiken Påskedag

Taler

Marianne Gaarden
Biskop over Lolland-Falsters
Stift

Dato

31. marts 2024

Sted

Maribo Domkirke, Lolland

Omstændigheder

Prædikentekst: Matthæusevangeliet kapitel 28, vers 1-8

I dag fejrer vi påskemorgen med pomp og pragt, for vi ved, hvilken glædelig nyhed, evangeliet bringer:

At døden er overvundet,
for kærligheden kan ikke slås ihjel.

Anderledes var det for Maria Magdalene og den anden Maria. Jeg kan kun forestille mig hvilken overvindelse, det må have været at stå op og gå mod graven, da dagen gryede, velvindende, at der ventede store forhindringer på vejen.

De romerske soldater, der holdt vagt ved graven.

Langfredag havde de tortureret og korsfæstet det menneske, som de havde forestillet sig skulle være deres nye konge og befrier.

Hvad ville de efterfølgende gøre ved hans følgere?

Peter, disciplenes leder, havde overfor soldaterne efterfølgende benægtet al kendskab til Jesus.

Så hvad kunne de romerske soldater ikke finde på at gøre ved dem, to enlige kvinder?

Og hvad med stenen foran indgangen til graven?

Den havde de ikke en jordisk chance for at flytte.

Hvem skulle de få til at hjælpe med det?

Selvom der var store farer og forhindringer på deres vej, som de ikke kunne overvinde alene, så krøb de alligevel ud i ly af mørket og gik

mod graven.

Hvor mon de fik modet fra?

Af kærlighed til den korsfæstede?

Måske kender du også oplevelsen af at overvinde modstanden i dig selv og bevæge dig ud i mørket, velvidende, at der er store farer og forhindringer på din vej.

Alligevel er der noget, der sætter dig i bevægelse?

Måske er det en tro på, at tiden vil arbejde for dig.

En tro på, at nogen eller noget vil komme dig til hjælp.

En intuitiv fornemmelse af og tro på,

at det man gør, er rigtigt.

Af kærlighed til sandheden.

Så må det bære eller briste – som Gud vil.

Vi har lige hørt, hvad der skete for Maria Magdalene og den anden Maria. Et jordskælv, der væltede stenen.

Et budskab fra en engel, som de skulle viderebringe til disciplene – og til os, der lever i dag.

Påskemorgen gryer med et løfte om opstandelsen.

Et løfte, som hverken de to kvinder ved graven,

eller os, der lever i dag, fuldt ud forstår.

Men vi kan tro på opstandelsesløftet. Et løfte, der også er en kærlighedserklæring til os mennesker.

”For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, skal have evigt liv.”

Guds kærlighed til os mennesker er så uendelig stor,

at han gik i døden for os,

men kærligheden er stærkere end døden.

Det kan imidlertid være svært at tro på

og tage imod en kærlighed så stærk,

og vi forstår det langt bedre, når vi erfarer det modsatte.

Paradoksalt nok, kan der være en tryghed i at forblive i mørket og blot længtes

efter lyset og kærligheden.

Det er såre menneskeligt at holde fast i det, der er trygt, selvom det ikke er godt.

Vi kender det fra mennesker,
der vælger at forblive i voldelige ægteskaber,
selvom de får mulighed for at bryde ud af det.
Eller cancerpatienter,
der får en depression, når de bliver erklæret raske.
Så hellere forblive i mørket – det ved man da hvad er –
fremfor at bevæge sig ud i lyset.

Det kan være svært at tro på det uendelige gode budskab:
”I søger efter Jesus, den korsfæstede.
Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt.”
Det tager tid at gribe de gode nyheder og reagere på dem.
Indtil videre har det taget menneskeheden mere end 2000 år! Vi forstår det ikke,
men vi kan tro på opstandelsesløftet – tro på, at kærligheden er stærkere end
døden.

Indimellem kan vi også i små glimt se spor af og tegn på opstandelsen, når en
lysstråle falder ind i vores mørke.

Som den menneskelige erfaring af,
at livet kan gå fuldstændig i stykker
og på forunderligste vis opstå i nye former.

På min væg hænger et lille kors i grønt og brunt buet glas.
Umiddelbart ser det ikke ud af så meget.
Det er ikke specielt imponerende eller unik kunst.

Men historien bag det er både unik, imponerende
og rummer hele påskens drama med Jesu korsfæstelse langfredag og den
efterfølgende opstandelse påskedag.

I den fortsatte mistrøstige nyhedsstrøm med forfærdelige beretninger og billeder
af lidende mennesker,
der imellem smadrede bygninger og knuste ruder
søger efter overlevende og selv forsøger at overleve,

så er det lille glaskors for mig et meget konkret billede på opstandelsesløftet.

For det lille kors stammer fra Betlehem,
hvor mennesker har samlet glasskår fra smadrede flasker
og har loddet glasskårene sammen på ny,
så de danner et fint lille kors i grønt og brunt glas.

Korset er et stærkt symbol på det sønderbrudte
og knuste liv, der genopstår i nye former.
Uanset hvor katastrofalt og håbløst, det ser ud her og nu,
og på trods af al menneskelig ondskab, kynisme og brutalitet, så kan nyt liv
opstå ud af bunker af murbrokker og glasskår, og ud af død og ødelæggelse.

Gud sætter stumperne af tilværelsen sammen på en ny
og stærkere måde, så livet opstår igen.
Opstandelsesløftet og Guds kærlighedserklæring til os
er to sider af samme sag.
Vi kan begå dumheder og fejl, og Gud elsker os alligevel.
Mon ikke vi alle på et tidspunkt har måttet erkende,
at vi gjorde noget forkert. Noget, der fik konsekvenser for os selv og andre
mennesker.
At vi, uden at ville det, kom til at slå noget værdifuldt i stykker, bryde en
relation eller knuse et håb.

Vi lærer meget mere af vores fejl end af vores succeser.
For når vi lykkes med noget, så føles det bare godt.
Men når vi fejler, rammes vi ofte af dårlig samvittighed.
Påskens budskab er, at det brudte kan genoprettes.
For Gud elsker verden, at han gav sin søn til os,
for at enhver, som tror på ham, skal have evigt liv.

”Jeg tror ikke på døden!”

Sådan sagde den russiske systemkritiker og oppositionspolitiker Aleksej Navalnyj i det sidste interview, han gav, inden han døde i en sibirisk fangelejr i sidste måned.

I retssalen, hvor han stående blev afhørt i en boks af panseret glas, stod han og tegnede hjerter på glasvæggen foran sig. Da dommen blev afsagt, vinkede han til

sin kone og foldede hænderne som et hjerte og blinkede til hende.

Skærtorsdag, for et par dage siden, var turen så kommet til en ung kvindelig journalist, der havde dækket sagen om Navalnyj.

Også hun stod i et glasbur i Moskva, anklaget for at have været en del af hans netværk, og som svar på dommen smilede hun og foldede hænderne som et hjerte.

Man kan slå et menneske ihjel, men ikke kærligheden.

”Kærligheden, hjertegløden stærkere var her end døden,”

som vi om lidt skal synge med Grundtvig i hans kendte og elskede salme Hil dig frelser og forsoner.

Døden finder intet hos den, der har elsket meget.

Gud elsker os mennesker så højt,
at han opgiver alt sit eget for at holde os i live, men Gud opgiver os aldrig,
uanset hvor tåbeligt, vi opfører os.

Så lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader,
som i sin store barmhjertighed
har genfødt os til et levende håb
ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde.
Glædelig påske!

Amen.

Kilde

lfstift.dk

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Prædiken

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/marianne-gaardens-praediken-paskedag-2024>